

Sense la música, la vida seria un error

Per Gloria Trilla

Aquest passat divendres al Palau de la Música, amb un aforament complet, vam anar a sentir la música de John Williams de la mà de la Royal Film Orquestra, dirigida per Fernando Furones.

Mentre accedíem al Palau, vaig poder veure que tots els que allà hi érem miràvem el sostre com criatures que entren en un món de somni, amb aquells vitralls, figures i flors de porcellana de mil colors. Per l'admiració que notava al meu voltant em vaig sentir orgullosa de que aquell espai sigui una mica nostre.

Vàrem seure a la llotja mes propera al escenari. Al nostra costat seia una parella de turistes xinesos i una família d'alemanys amb qui només ens podíem comunicar fent servir gestos.

Puntualment, cinquanta músics van pujar a l'escenari i la magia va començar.

El moment més evocador va ser quan la violinista, que va tocar amb maestria, especialment si considerem la seva curta edad, encetà *La llista de Schinler*. Entre el públic s'apreciava l'emoció i va caure més de una llagrima. Jo mateixa vaig veure com la meva augmentava en comprobar com els músics es deixaven portar també pels sentiments. Més endavant, quan vint violins van tocar a l'hora el tema central de la pel·lícula *El último mohicano*, vaig girar el coll per comprobar que els nostres veïns de cadira xinesos i altres seguien el ritme de la música amb cops de cap cap. A aquelles alçades ja no sabia si riure o emocionar-me encara més: era així com tots plegats estàvem comunicant-nos.

No puc deixar d'esmentar la percussionista, que va tocar més d'una dotzena d'instruments tot i estar embarassada d'uns quants mesos, detall que potser només podíem apreciar aquells que contemplàvem l'escenari des d'una certa alçada.

Al final, els músics ens van obsequiar amb un bis del tema de Jurassic Park, l'últim que va sonar abans que arribés l'hora de tornar cadascú cap a casa seva amb ganes generalitzades de més.

Soc assistent habitual a concerts i sempre em meravella que, quan entrem a la sala, tots som desconeguts entre nosaltres, però a la sortida, sigui perquè hem gaudit del mateix moment o per la necessitat de parlar-ho, tots acabem canviant impressions entre nosaltres. Aquesta vegada no va ser diferent. I tots plegats compartíem un clam de satisfacció.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*